

Arrest

nr. 48 963 van 30 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 22 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYASSE, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanees afkomstig uit het dorp Bilac, gemeente Bujanovc en hebt u de Servische nationaliteit.

In de eerste helft van 2009 zou u samen met drie vrienden winkeldiefstallen gepleegd hebben in uw dorp. U zou op wacht gestaan hebben en uw vrienden zouden binnen gegaan zijn en geld hebben gestolen. Jullie zouden opgepakt zijn door de politie. U zou gedurende een drietal uur ondervraagd zijn. U zou samen met twee van uw vrienden vrijgelaten zijn omdat jullie minderjarig waren. Een vierde dader, M.(...), zou opgesloten en vervolgd zijn omdat hij meerderjarig was. Sindsdien zou de politie u na elk incident in uw dorp hebben opgeroepen voor ondervraging. U zou telkens zonder meer vrijgelaten zijn en de politie zou zich steeds correct hebben gedragen.

Uw ouders zouden echter kwaad geweest zijn omdat u steeds werd opgeroepen en zij zouden u in maart 2009 uit huis gezet hebben. U zou tot aan uw vertrek bij een vriend, R.(...), hebben gelogeed. Daarnaast haalde u aan dat u niet naar Servië kunt terugkeren omdat u uw verplichte legerdienst niet wil vervullen. U zou immers gehoord hebben dat etnische Albanezen in het Servische leger mishandeld worden. Daarnaast haalde u aan dat er in het Servische leger varkensvlees wordt geserveerd.

In januari 2009 zou u zich aangemeld hebben voor de medische controle in het kader van de verplichte legerdienst. In diezelfde maand zou u een convocatie hebben ontvangen voor het vervullen van uw legerdienst. In mei 2009 zou u een tweede oproeping hebben ontvangen.

Omdat u bang was om uw legerdienst te doen en omdat u geen woonplaats had zou u Servië verlaten hebben in juni 2009.

U hebt in België asiel aangevraagd op 26 juni 2009.

U bent in het bezit van een identiteitskaart afgeleverd op 10 januari 2007, een kopie van een geboorteakte dd. 9 maart 2008, een schoolrapport 11 juni 2008 van de school 'Desanka Maksimoviq' te Bilac."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde vooreerst Servië te hebben verlaten omdat u geen woonplaats hebt in Servië.

Uw familie zou u hebben buitengezet omdat u medeplichtig was aan diefstallen in uw dorp en nav hiervan regelmatig door de politie werd meegenomen voor ondervraging.

Hierover dient te worden opgemerkt dat de aangehaalde elementen problemen van louter socio-economische, familiale en gemeenschappelijke aard zijn, die als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin maakte u aannemelijk dat uw problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat u zelf aangaf medeplichtig te zijn aan diefstal. U zou hiervoor niet vervolgd zijn omwille van uw jonge leeftijd. Na elk incident in uw dorp zou de politie u opgeroepen hebben voor gehoor. U zou echter nooit problemen gekend hebben met de politie tijdens deze verhoren (CGVS, p. 7). De politie zou zich steeds correct hebben gedragen. Zo zouden ze u telkens na enkele uren vrijgelaten hebben en u zou nooit door hen mishandeld zijn (CGVS, p. 6 en 7).

Daarnaast haalde u aan dat u niet naar Servië wil terugkeren omdat u bang bent om uw militaire dienst te vervullen omdat u gehoord hebt etnische Albanezen in het Servisch leger mishandeld worden. U haalde echter geen concrete feiten of elementen aan om deze bewering te staven. Gevraagd naar concrete gevallen van etnische Albanezen die tijdens hun dienstplicht in het Servisch leger mishandeld werden, moest u immers het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 5 en 6).

Bovendien stroken uw verklaringen mbt het vervullen van uw legerdienst niet met de info aanwezig op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie als bijlage in het administratief dossier werd gevoegd. Zo verklaarde u dat het in Servië niet mogelijk is om een alternatieve dienst te doen ter vervanging van de legerdienst (CGVS, p. 6).

Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie als bijlage in het administratief dossier werd gevoegd blijkt echter dat het recht op gewetensbezwaren gewaarborgd wordt door de grondwet. Alternatieve dienstplicht kan wel degelijk worden vervuld in humanitaire en sociale instellingen. Een verzoek tot alternatieve dienstplicht kan worden ingediend bij het legerkantoor in de gemeente waar men woonachtig is. Om in aanmerking te kunnen komen voor alternatieve dienstplicht dient betrokkene binnen acht dagen na ontvangst van de oproep zijn gewetensbezwaren kenbaar te hebben gemaakt. In de oproep wordt betrokkene tevens gewezen op de mogelijkheid van alternatieve diensplicht. Het European Bureau for Conscientious Objection vermeldt dat volgens het Servische ministerie van Defensie 60% van alle dienstplichtigen gewetensbezwaren aanvoert. Bovendien bent u niet in het bezit van de twee convocaties die u zou ontvangen hebben in Servië. U zou deze weggegooid hebben voor uw vertrek. U wist ook niet of u ondertussen opnieuw zou opgeroepen zijn (CGVS, p. 6).

Uit bovengenoemde informatie blijkt bovendien dat mannen van zeventien jaar opgeroepen worden voor een medische keuring. Op uiterlijk 21-jarige leeftijd wordt men opgeroepen voor het vervullen van de dienstplicht. Eerdere vervulling (tussen de 17 en de 21 jaar) is mogelijk als de dienstplichtige aangeeft vrijwillig hiervoor te kiezen.

De door u neergelegde documenten bevestigen uw identiteitsgegevens en uw opleiding, de welke niet betwist worden."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift z.d. aan dat de commissaris-generaal de problemen waarvan verzoeker het slachtoffer dreigt te worden bij het uitvoeren van zijn verplichte legerdienst, miskent, minstens minimaliseert.

Verzoeker laat gelden dat de mogelijkheid om gewetensbezwaren in te roepen voor hem onbestaande is. Zijn argument dat hij Albanees is, wordt door de Servische overheid niet aanvaard als gewetensbezwaar.

Gezien het verzoek tot alternatieve dienstplicht moet worden ingediend binnen de acht dagen na ontvangst van de oproepingsbrief en verzoeker opgeroepen werd in januari 2009 is zijn recht op gewetensbezwaar volgens hem "*volledig illusoir*" (zie het verzoekschrift, p. 3).

Hij wijst er op dat hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal verduidelijkt heeft dat al zijn vrienden legerdienst trachtten te ontlopen uit vrees voor mishandeling.

Hij verwijst naar een artikel van 3 februari z.d. (zie het verzoekschrift, p. 4) "Albanians Say No to Jobs in Serbia's Military" op een webstek.

Hij vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker als reden om zijn land te verlaten (zie het verhoorverslag van 15 februari 2010, p. 4) opgaf dat hij zijn legerdienst niet wou doen.

Verweerder stelt terecht dat het tot de soevereine bevoegdheid van een Staat behoort om zijn dienstplichtigen op te roepen voor militaire dienst.

Een persoon die militaire dienst weigert of deserteert kan zich niet beroepen op internationale bescherming indien hij dit doet omwille van persoonlijke redenen tenzij hij om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 of artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie vreest.

Verzoeker stelt dat "al zijn vrienden" vrezen voor mishandeling in het leger maar brengt geen concrete informatie aan waaruit blijkt dat Albanezen ernstig worden mishandeld of het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De stelling in zijn verzoekschrift (zie p. 4) "*dat er etnische incidenten in het Servische leger zijn, is niet te verwonderen gelet op de oorlogrijke geschiedenis*" met verwijzing naar een artikel van "3 februari", zonder datum, op een website, gevolgd door twee passussen tekst, niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vertaald, is niet van aard in hoofde van verzoeker een concrete vrees aannemelijk te maken.

Verzoeker toont trouwens ook niet aan dat hij effectief werd opgeroepen gezien hij de convocaties niet bijbrengt.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij wegens het ontlopen van zijn legerdienst een gegronde vrees voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstplichtweigering of desertie koestert.

Aangaande de vraag van verzoeker om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus antwoordt verweerder terecht dat het aan verzoeker is om aan te tonen dat er zwaar wegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker beroept zich voor zijn vraag om subsidiaire bescherming op geen andere elementen dan deze van zijn asielrelaas. Hij maakt bijgevolg evenmin aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land een reëel risico op ernstige schade loopt.

In het kader van het devolutief karakter van het beroep volstaan voormelde vaststellingen om geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in hoofde van verzoeker in aanmerking te nemen.

Van verzoeker wordt derhalve de vluchtelingenstatus als bedoeld in artikel 48/3 van voormelde wet niet erkend, noch wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE